

บทนำ คำมั่นสัญญา

"พี่จุหยาง! พี่จุหยาง! ท่านอยู่ที่ไหน"

ยามบ่ายที่อากาศเย็นสบายสดชื่น กงหลิวหลืออายุสิบขวบแอบวิ่งออกจากบ้านของตนแล้วผลุดหายเข้าไปในสวนด้านหลังคฤหาสน์หลังใหญ่ซึ่งตั้งอยู่ห่างออกไปไม่กี่โกลนั้ก เดิมทีนางคาดว่าจะเห็นพี่ชายคนนั้นยืนคอยอยู่ข้างสระน้ำเช่นเคย ทว่าวันนี้บริเวณนั้นกลับว่างเปล่าไร้ผู้คน หน้าซ้าคฤหาสน์ทั้งหลังยังดูเจียบเหงาวังเวงไปจากเดิมจนน่าใจหาย

"ประหลาดแท้ พี่จุหยางไปไหนกันหนอ"

นางยังไม่ละความพยายาม ยกชายกระโปรงวิ่งค้นหาไปตามห้องและซอกมุมต่างๆ ในตัวคฤหาสน์อย่างคุ่นเคย ในที่สุดก็พบเขายืนอยู่ข้างประตูใหญ่ ที่ด้านนอกจอดไว้ด้วยรถม้าคันใหญ่ซึ่งบรรทุกสัมภาระเต็มคัน ด้านข้างตัวรถมีคนแต่งกายคล้ายคนงานคอยยืนรับใช้อยู่กลุ่มหนึ่ง ทว่าสีหน้าท่าทางของพวกเขากลับชวนให้ผู้คนรู้สึกยำเกรงมิกล้าเข้าใกล้

"พี่จุหยาง!"

"หลิวหลี?"

หนุ่มน้อยที่ถูกเรียกว่าจุหยางอายุประมาณสิบหก ใบหน้าหล่อเหลา คมคาย ท่าทางสุภาพมีกลิ่นอายของปัญญาชน ในความหนักแน่นสุขุมแฝงไว้ด้วยบารมีอันสูงส่ง เมื่อเห็นหลิวหลีวิ่งตรงเข้ามา แววดตาของเขาก็สาดประกายเจิดจ้าด้วยความยินดี ทั้งยังแฝงไว้ด้วยแว่หว่งหาอาลัย

วาทสนะหว่างเขากับนางคงจะหมดสิ้นเพียงเท่านี้แล้ว

กงหลิวหลีวิ่งเร็วจีจันเหนื่อยหอบ ใบหน้ารูปไข่แดงระเรื่อดูน่ารัก เมื่อมาหยุดตรงหน้าก็ฉีกยิ้มสดใสให้อีกฝ่าย ร้องถามว่า

"พี่จุหยาง ท่านจะออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกหรือ ข้าอยากไปด้วย"

"หลิวหลี ข้าไม่ได้ออกไปเที่ยวเล่นหรอก"

เขายิ้มเศร้าๆ

"ข้าต้องกลับไปยังบ้านเดิมของข้าแล้ว"

"บ้านเดิมของท่าน?"

นางเอียงคอกอย่างงุนงงไม่เข้าใจ

"ใช่แล้ว"

"ที่นี่ไม่ใช่บ้านของท่านหรอกหรือ"

"ไม่ใช่"

"แล้วบ้านเดิมของพี่จุหยางอยู่ที่ไหน บอกหลิวหลีเถิด ข้าจะได้ไปเล่นกับท่าน"

"หลิวหลี ที่นั่นไม่ใช่สถานที่ซึ่งเจ้าจะเข้าไปได้ง่ายๆหรอก"

"ใครว่า ข้ายังแอบหลบออกจากบ้านแล้วมุดเข้าไปหาพี่จุหยางที่สวน"

ด้านหลังได้เลย ยังมีที่ไหนที่ขำมุดเข้าไปไม่ได้อีกเล่า"

ได้ยินความคิดตึกตัก ของนาง จูหยวงก็อดหัวเราะมิได้ ขำงับมือ
นางได้ยกเข็นแท่น

"ที่นั่นมีคนเฝ้ายามมากมาย ทั้งยังเต็มไปด้วยภัยอันตราย หลิวหลี
เจ้าอย่าทำเรื่องทีเสี่ยงอันตรายเช่นนั้นเป็นอันขาด หากถูกจับย่อม
ไม่ได้แน่"

"บ้านของพี่จูหยวงอันตรายมากเลยหรือ"

นางอ้าปากกว้างอย่างรู้สึกที่ระคนหวาดกลัว

"ถ้าเช่นนั้นท่านอย่ากลับไปเลยนะ อยู่เล่นกับข้าที่นี้ต่อไปดีกว่า"

"เรื่องนี้..."

"นายน้อยเจ้าคะ"

สตรีสูงศักดิ์ที่ยืนรออยู่ด้านข้างโค้งตัวน้อยๆ พลางเอ่ยเตือนเบาๆ
อย่างย่ำเกรงว่า

"หากไม่รีบเดินทาง พวกเราอาจไปถึงหลังพระอาทิตย์ตกนะเจ้าคะ"

"รู้แล้ว อีกเพียงครู่เดียวเท่านั้น"

เขาก็หันหน้าลงยิ้มเศร้าๆ ให้แก่หลิวหลี

"หลิวหลี ข้าจะต้องออกเดินทางแล้ว หากซักซำบิดาของข้าจะต้อง
มีโทษแน่"

"จริงหรือ ถ้าอย่างนั้น..."

นางปลดเอาถุงแพรเล็กๆ ที่สวมคอไว้ยัดใส่ในมือเขา

"พี่จูหยวงนำติดตัวไปเถิด"

"มันคืออะไร"

รักจนสุ่กลวงใจ

"มันคือเครื่องรางป้องกันตัวของข้า เป็นมารดาสวมไว้ให้ตั้งแต่เล็กเพื่อให้ข้าเติบโตใหญ่สุขภาพแข็งแรง แต่ว่าตอนนี้ข้าไม่ต้องการแล้ว ขอมอบให้แก่พี่จุหยางดีกว่า ให้มันปกป้องคุ้มครองท่านให้แข็งแรงปลอดภัย แคล้วคลาดจากอันตรายทั้งปวง"

เห็นสีหน้านางจริงจังเช่นนั้น จุหยางก็ยิ้มน้อยๆ รู้สึกว่านางช่างบริสุทธิ์ไร้เดียงสาอะไรปานนั้น แต่ความจริงใจของนางก็ทำให้เขาซาบซึ้งใจยิ่งนัก เมื่อรับดูเครื่องรางนั้นไว้ในมือ ความรู้สึกประหลาดก็ท่วมท้นขึ้นในใจคล้ายมีอาจตัดใจที่จะส่งคืนแก่นาง

บางทีคงเป็นเพราะเขาคาดหวังให้เครื่องรางนี้สามารถให้พลังแก่เขาได้จริง ให้เขาสามารถอยู่รอดปลอดภัย ไม่พ่ายแพ้ถูกโค่นล้มลงในสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยอันตรายและความประสกร้ายเช่นนั้น

"ขอบใจสำหรับเครื่องรางของเจ้า ข้าจะเก็บรักษามันเป็นอย่างดี"

หลังจากรับน้ำใจของนางมาแล้ว เขาก็ส่งขลุ่ยหยกขาวที่พกติดตัวเป็นประจำให้แก่นาง

"ขลุ่ยหยกขาวนี้มอบให้เจ้า ถือเป็นการแลกเปลี่ยนกัน"

"จริงหรือ"

เมื่อเห็นขลุ่ยเหล่านั้น กงหลิวหลีกี้แตกตื่นยินดีจินตนาเป็นประกาย

"แน่นอน"

สตรีสูงศักดิ์เห็นจุหยางมอบขลุ่ยหยกขาวให้แก่กงหลิวหลีกี้อย่างง่ายดายเช่นนั้นก็รีบท้วงขึ้นอย่างตกใจ

"นายน้อยเจ้าคะ ขลุ่ยหยกขาวเหล่านั้น..."

"ไม่เป็นไร ในเมื่อบิดามอบมันให้แก่ข้า ข้าก็มีสิทธิ์เต็มทีว่าจะจัดการ

กับมันอย่างไรมิใช่หรือ"

"เอ่อ...ใช่แล้วเจ้าคะ"

หลิวหลิวรับขลุ่ยมาอย่างเบิกบานใจ กอดมันไว้แนบออกอย่างทะนุถนอม แต่แล้วก็นึกขึ้นได้จึงเอียงคอกถามเขาว่า

"แต่ว่าพี่จุหยาง ข้าเป่าขลุ่ยไม่เป็นนี่นา ท่านให้ข้าแล้วจะมีประโยชน์อันใดเล่า"

"เรื่องนี้ง่ายมาก ให้บิดาเจ้าเชิญคนมาสอนก็สิ้นเรื่องมิใช่หรือ"

"ไม่เอา! หากต้องมีคนสอนข้า ข้าต้องการให้คนผู้นั้นเป็นท่าน"

เสียงขลุ่ยของเขาไพเราะที่สุดเท่าที่นางเคยได้ยินมา ดังนั้นหากไม่ได้เขาสอน นางก็ไม่ยอมเรียนหรอก สายตาของนางสูงไม่เบาหรอกนะ

นางเขิดปากน้อยๆ ขึ้นอย่างขุ่นเคือง จุหยางเห็นเช่นนั้นก็หัวเราะออกมาอีกครั้ง

"ถ้าเช่นนั้นพวกเรามาพนันกันดีหรือไม่"

"พนันอะไร"

"เมื่อถึงยามที่พวกเราพบกันอีกครั้ง หากเจ้ายังเก็บขลุ่ยหยกขวเลานี้ไว้ ข้าจะยอมเป็นอาจารย์สอนเจ้าเป่าขลุ่ยเอง"

"ดี ๆ ๆ ตกไปตามนี้ พี่จุหยางห้ามกลับคำเป็นอันขาดเชียวนะ!"

นางเน้นเสียงคาดคั้น

"รับรองไม่กลับคำ"

เขายืนยันหนักแน่น

นางและเขาจะมีโอกาสพบกันอีกหรือไม่ เขามีอาจรู้ได้ แต่หวังว่าถ้าโอกาสนั้นมีจริง นางจะปรากฏตัวต่อหน้าเขาอีกครั้ง ทั้งยังซุกซนและ

รักจนสุดหัวใจ

มีชีวิตชีวา

แจ่มเช่นเดียวกับที่เขาพบนางในครั้งแรก

7

แปดปีผ่านไป ณ บ้านสกุลทอง

"กงหลิวหลี่ หยุดเดี่ยวนั้นนะ!"

กงอูจี้ก้าวเร็วๆ เข้ามายังเรือนด้านหลังในยามบ่ายที่อากาศสดชื่น ปลอดภัยโปร่ง สายตาพลันปะทะเอาร่างบุตรสาวที่กำลังจะปีนกำแพงหนีออกไป เทียวเล่นนอกบ้าน ร่างนางห้อยแขวนอยู่บนขอบกำแพง จะขึ้นก็ไม่ขึ้น จะลงก็ไม่ลง ทำทางขัดตาอย่างเป็นที่สุด

"หากเจ้ายังไม่ยอมลงมา อย่าตำหนิเวลาข้าสั่งให้คนเอาโซ่มาคล้อง ข้อเท้าเจ้าไว้ก็แล้วกัน ต่อไปแม้กระทั่งคิดจะไปห้องน้ำ เจ้าก็ยังไม่ได้เลย!"

ร่างที่แข็งทื่อบนขอบกำแพงเบ้ปากทำหน้าที่เมียจ๋า จำใจกระโดด กลับลงมา หลังจากตบฝุ่นดินบนร่างกายเสริจก็เดินไปหยุดตรงหน้าอีกฝ่าย ถามอย่างเสียไม่ได้ว่า

"ท่านพ่อ มาหาลูกมีธุระอะไรหรือ"